

Моја сигурна лука

Кућа мог прадеде, мојих предака налази се у Седобру. Та кућа ми је драга и у њој волим да проводим време. Ту је моје путовање кроз време. Мој времеплов.

Зидови су попуцали, а пукотине изгледају као вијугаве речице, по којима као да плови по неки мрав или паук.

Врата су мала, дрвена карактеристична за село. Отварају се помоћу резе. Прозори су такође мали. На њима се налази хеклана завеса са цветним везом.

Унутрашњи простор, за мене је, са укусом урађен. Лежим на кревету са сламарицом и читам књигу или гледам у паучину. Дрвени рамови чувају избледела лица мојих предака. Њихове очи као да ме увек посматрају. Како би било добро да су моји прадека и прабака живи, па да заједно процарамо ватру и испечемо хлеб испод сача. Замишљам своју прабаку, Јеленку, како ми даје комад топлог, црног, хлеба, а његов мирис се шири по целој соби. Она ме помолује по глави и тихо каже: „Узми сине, поједи, презалобаји“. Онда ми поглед оде на други део собе. На под покривен шареним вуненим ћилимом, који је на појединим местима нагризао мољац, као што је кућу нагризло време. Шаре на њему личе на арабеске. Креденац се налази у углу собе. У њему се налазе чаше и старо посуђе. Ковчег који је као војни, јесте шкриња. У њој сам нашао дедину зарђалу кубуру и револвер, као и доста бакиних миљеа. Око куће се налази ливада ограђена пармацима. Ту, изнад куће расте једно дрво старе јабуке, која још увек рађа сочне плодове. А, испред куће расте једно цвеће, од старина, моја бака ми рече да се зове Перуника.

У овој кући су остале многе драге успомене моје баке и мојих рођака који су некада живели у њој. А, за мене је то мирна лука у коју упловим и сањам своје снове. Понекад, када се тргнем не знам, да ли су то снови или је стварност.

Мој кутак

Најчаробније место у кући, где магија прска на све старане и вилењаци долазе ноћу, то је моја соба.

Мада и није увек баш толико светла, понекад изгледа као право ђубриште, све док ме неко не подсети да је распремим.

У њој има много ствари које ме подсећају на рано детињство, плишаних меда, куца... Оне се ноћу буде и бдију нада мном и чувају моје све моје снове.

Други ормар је посебан јер се на њему налази цела флотила, почев од боинга, до старомодних дрвених галија. Има ту и нове технологије као што је музички стуб који ради по пет сати на дан. У мојој соби важе и нека правила: ако те уједе паук, не узвраћај, други се тешко набавља; кревет распремам само једном недељно да би се избегло непотребно гужвање постељине; улазиш бос на своју одговорност; а ко буде хтео да ме пробуди, боље да има кацигу на глави!

То је соба која ће запосести умове свих оних који уђу у њу и завладати онима што из ње изађу терајући их да јој се диве.

Вељко Пузовић VI5

Мој свет детињства

Док гледам како се свет око мене претвара у нешто тужно и ружно помислим да су људи програмирани. Да је у њих неко ставио чип да сваког дана уништавају себе и све што им живот пружа...

Ја нисам таква и никада нећу бити! Овим светом владају бес и мржња, али постоји свет којим владам само ја. Он се налази у мојој машти. У том свету не постоје правила и ограничења. Тамо увек сија сунце јер је оно знак вечне среће и живота. Управљам светом у ком никада није досадно јер је пун изненађења. Понекад спавам са тигровима, а у зору посматрам како се Сунце рађа. Често се пењем по дрвећу и правим спектакуларне тачке, као Могли. Док сам у овом свету најбољи пријатељи су ми животиње јер не желим ни са ким да га делим. Када из стварног света побегнем у своју чаробну земљу, иза једних врата оставим све проблеме и непријатности. Пре него сто сумрак почне да влада, јашем свога коња пространим ливадама. Могу да бацам чини и све што пожелим створиће се пред мојим очима. Најдивнија ствар која може да се догоди човеку је да проживи срећно детињство. Сањарење је дивна ствар јер се из ње покреће стварање. Тамо где Сунце вечно сија нема туге и бола нити ће их бити. Довољно је да пожелим и претворићу се у: лава, сирену... било шта. Док год ја постојим ова чаробна земља неће нестати јер је она плод моје маште и тај плод ће да рађа изнова и изнова.

Битно је да у животу верујеш у себе, јер ако у томе успеш моћи ћеш да оствариш све снове.

Милица Ружић VI₁